

DİDEM TUNÇ

Küçükçekmece Orhan Cemal
Fersoy Anadolu Lisesi

Liseler Arası Öykü Yarışması
Mansiyon Ödülü

TOZ BULUTU

Kahvenin en koyu tonlarını barındıran, diriliğini yitirmemiş keskin gözler, geçmişindeki en güzel anıların önüne serilmesini istemiş gibi tarıyordu semayı. Gökyüzünün ucunda yer alan güneşin yakıcı ışınları, kendini korumak pahasına kabuğuna çekilen bir solucan misali gözbebeklerini küçültüyordu. Lakin güneş ışınları gözlerini fazlasıyla yaksa da büyük bir kararlılıkla yine sonsuz mavilere bakmaya devam etti. Acıya dayanıklıydı. Zira dayanıklı olmasına karşın onlarla savaşabilecek bir iradesi vardı. Bu durumu sonuna kadar destekleyen kişiliği, bir o kadar kararlı, bir o kadar cesurdu. Yeryüzünün onu taşımasından gurur duymış gibi basıyordu ayakları zemine. Adımları da kendi kişiliğinden beslenmiş bir şekilde kararlı ve mantıklıydı.

O sonsuz semada; birçok sima, birçok anı, birçok mekân vuku buldu gözlerinin önünde. Bu kadar yaşanmışlık bedenini yormuştu fakat ruhu bu yaşanmışlıklardan dersini almış ve olgunlaşmış lakin yaşlanmamıştı. Ruhunun yaşlandığını reddeden bir his yatıyordu kalbinde ve zihninin en ücra köşelerinde. Zihni kulaklarına hâlâ genç olduğunu fısıldıyordu.

Gözlerini sonsuz semadan ayırması ona büyük bir cefa gibi gelse de kafasını yeryüzüne indirdi, aynı zamanda umutlarını da.

Yeryüzüne indirdiği gözlerinin önündeki gerçek hayat, ruhuna bıkınlığı ve hayal kırıklığını da misafir ettirmişti. Zihninde günlerin akış hızına eşitlenen yılların biriktirdiği geçmişini buğulu ve parçalar şeklinde hatırlasa da bugünkü benliğini mazesine kıyasla daha olgun buluyordu.

Geride bıraktığı elli yedi yılın niteliklerini oluşturacak tohumları ruhuna ektiğinin farkındaydı. İyinin yanında kötüyü de algıladığı tecrübeleriyle ruhundaki o tohumları sulamış ve zaman geçtikçe onları hisleriyle beslemişti. Olgunluğa ilk adımlarını attığı zamanlar, o tohumlardan toprağın yüzeyinde bir fidan yetişmiş ve eğitilmeye hazırlanmıştı. Yaşanmışlıklarına yıllar eklendikçe kendi hayat hikâyesinde yer alan insanlar da o fidanın büyümesine yardımcı olmuşlardı. Şimdiyse o fidan, her yaprağında kendi kişiliğinden parçalar taşıyan güçlü dallarıyla ruhunu sarmalamış ve köklerini geleceğine sağlam bir şekilde salmış olan koca, devrilmez bir ağaç olmuştu.

Kimsenin ruhundaki o ağacı devirmesine izin vermiyordu. Zira kimsenin de o dalları kırmaya gücü ve cesareti yoktu. Bunu kendisi de dünyada yerçekiminin olduğu kadar iyi biliyor ve kendi kişiliğine başkaldıranlarla yaptığı her savaştan da galip çıkıyordu. Geçmişinde yaşamına inen her darbe ve geçirdiği zorluk kendi ağacının köklerine güç vermiş, temelini sağlamlaştırmıştı. Bu darbelerin sayısı fazla olduğundan o köklerin ruhuna nasıl bir güçle tutunduğunu kimse tahmin edemezdi. Girdiği sayısız ve zorlu savaştan galip çıkıp hayatın hırçın darbelerine karşı dimdik ayakta durabilen biri o; aynı zamanda da güçlü. Kendisini en iyi şekilde böyle tanımlayabilirdi.

Omzunda bir el hissetmesiyle arkasına döndü ve hayatını paylaştığı kadını gördü.

- Nejat, gitsek mi artık? Umut Bey gelecek daha. Adamı bekletmeyelim.

Nejat, kafasını sallamakla yetinip bavulları taşımaya başla-

dı. Karısı Ülkü'nün çağırdığı taksiye binip şehir merkezinden memleketleri olan köy kasabasına ulaştılar. Batı Karadeniz' de, Bartın' ın deniz kenarındaki ilçesi Amasra' nın şirin bir köyüydü burası. Bir doğa harikasıydı. Huzurlu ve temiz... Her daim yeni biçilmiş çim kokusu ve hırçın deniz dalgalarının sesiyle ruhu okşayacak bir kasabaydı.

Köyün meydanına geldiklerinde onları gördüklerine sevinen de oldu, söven de. Önceden sevenlerinin çok olduğu bir terazi vardı. Bir kefesi ağır ve yere değmiş, diğer kefesi hafiflikten yukarıda. Ağır olan kefedeki bulunan sevdiği arkadaşları, hafif olan kefeye alınmış; terazide eşitlik sağlanana kadar bu hesap devam etmişti. Şimdiyse her şey eşitti. Onu sevenler de sevmeyenler de. Belki de kendisini sevdiğini sandığı kişileri onlar, bunu bilemezdi. Ülkü, ona destek olurmuşçasına kolunu sıktı ve başını hareket ettirerek "Gidelim artık." dedi. Kendini anlayan karısını her daim sevmişti, böyle de devam edecekti. Yazlık evlerine vardıklarında Ülkü, neredeyse dört beş aydır gelmedikleri bu evi şöyle bir temizlikten geçirmiş ve sonrasında deniz manzarasının önünde serilmiş olduğu balkonlarında Nejat' la beraber çay içmişlerdi. Çok geçmeden Gazeteci Umut Bey, kapılarına varmıştı. Umut Bey, işteki yaşanmışlıklarıyla dolu dizüstü bilgisayarını masaya koymuş ve Nejat' ı dinlemeye başlamıştı.

- Bak, oğlum. Benim sana dediklerimi iyi dinle. İyi çek burayı, buraları. Bu denizi iyi çek, bu dağları, bu köyü. Burası sadece bize değil, size de emanet. Kaybetmeyelim burayı oğlum. Ya bu rıhtım kararı kabul edilirse? Aklım almıyor. Oraya yaz bunları. O limanın olmasını istemediğimizi yaz.

Nejat, elleri titreyerek çayını yudumladı sözlerinden sonra. Umut Bey de karşısındaki denize baktı. Burayı kaybetmek istemediklerini daha iyi anlıyordu, manzarayı seyredince. İki ay önce, bir mermer firması bu köye gözünü dikmiş ve bu cennet diyarının kalbi olan derin denize rıhtım yapma kararını almıştı.

Köy halkının bu karara karşı çıkacağını düşünen Nejat, tüm köydeki insanlarla iletişime geçmiş fakat beklediği tepkiyi alamamıştı. Bu bir depremde onun ruhunda, yıkılıştı. Sevdiği insanları tanıyamamış olmak... Köy insanları bu teklife olumlu bakıyorlardı. Çoğu işsiz ve paraya ihtiyacı olduğundan bu mermer yığınının oraya yapılmasına karşı çıkmadılar. Çünkü bu rıhtım o dalgalara mühürlenirse köyün adamları bu rıhtımda çalışabileceklerdi. Onlar kendilerini haklı görüyorlardı, Nejat ise kendini... Nejat' a göre bunun köyüne yapılmasını kabul etmek, kendinden ödün vermek ve değerlerinden vazgeçmekti.

Umut, bilgisayarına kayda değer bilgileri geçirdi. Sonra umut dolu gözleriyle Nejat' a döndü.

- Merak etme, Nejat abi. Elimden geleni yapacağım, burası için. Greenpeace üyelerine de duyuralım burayı. Büyük etkisi olur.

Nejat'ın yüzüne belli belirsiz bir gülümseme yayıldı. Gülümsemediğinde gözlerinin etrafında oluşan kırışıklıklar, geçtiği uzun hayat yolunu anımsatıyordu. Ülkü, uzun uzun baktı kocasına. Yüzündeki her detayı inceledi. Bu kadar kültürlü oluşunu, konuşurken ağzından çıkan bilgili sözleri, aklını, yüreğini, merhametini sevdi. Kısa bir muhabbetten sonra Umut Bey' i kapıya kadar yolcu ettiler.

- O iş bende abi, merak etme sen.

Umut Bey' den çıkan sözler, güven vericiydi. Sadece işi için yapmıyordu bunu. Gerçekten bu köyü kurtarmak için yapıyordu. Yazdığı yazı, bir hafta sonra gazetelerde basılacak ve rıhtımın istenmediği ülkede haber edilecekti.

Nejat, Umut Bey' in omzuna destek verir gibi iki kere vurdu.

- Sağ ol, oğlum. Zahmet verdin buralara kadar. Teşekkür ederiz. Ne zaman istersen uğra bize.

Nejat, dışarıdan soğuk görünürdü fakat sevdiği insanlara her zaman içini açardı. Bu adama da aynı sıcaklığı göstermişti.

- Sen sağ ol, abi. Bizim vazifemiz, bu. Ülkü yenge, sen de sağ ol, bu arada. Yemekler harikaydı. Ellerine sağlık.

Ülkü gülümsedi.

- Ne demek oğlum, yine bekleriz.

Umut, yazlıktan uzaklaşırken Ülkü ve Nejat, içeri girdiler ve salondaki koltuklara oturdular.

- Ülkü, yarın şehir merkezine gidelim. Valiliğe dilekçe vereceğiz daha.

Ülkü ayaklandı bir anda ve masanın üzerinde duran kitaba doğru gitti. İstanbul' da zar zor bulmuşlardı bu kitabı. Bir devlet üniversitesinin tozlu raflarından kendi memleketlerinin tarihini anlatan bu kitaba ulaşmak oldukça zor olmuştu. Geçmişlerini bilmelerine karşın bu kitabı okuduklarında ne kadar az şey bildiklerini de anlamışlardı. Bu yüzden bir daha kırıldı içindeki öfkenin zincirleri. Bu kadar köklü bir tarihe tanık olan bu cennet diyarının mahvedilmesine göz yuman arkadaşlarına kızgındı ve bu kızgınlık çok uzun bir süre geçmeyecekti.

- Bunu da götürelim, faydası olur.

Ülkü, kapağını kapattığı kitabı göstererek söyledi bunları.

- Olacak tabii, boşuna almadık onları Ülkü.

Kocasının sinirle verdiği cevap karşısında sabırla durmaya çalıştı Ülkü.

- Sana yine geldiler herhalde, Nejat. Doğru düzgün bir şey konuşuyorum şurada.

Nejat, sinirliydi bu aralar. Ülkü, bunu rihtim meselesine veriyor ve olanları alttan alıyordu. Anlayışlı, zeki bir kadındı. Bunu kimse inkâr edemezdi.

- Ülkü, git ve uyu hadi. Sinirlerim bozuk bu aralar.

Nejat, eline dilekçe ve evraklarla dolu dosyayı aldı ve gözlüğünü takıp incelemeye başladı. Ülkü' nün sözleri, sessizliği bozdu.

- Nejat, ben Ayten teyzelere uğrayıp geleceğim. Çağırıyorlar beni. Birkaç dakika dururum.

Çok sürmez zaten.

Nejat'ın sinirleri iyice gerilmişti. Ülkü'yü çağıran kadınların kocaları, bu rıhtımın yapılmasına göz yumanlardı. Ülkü'nün artık bu insanlarla muhatap olmasını istemiyor ve bundan rahatsız olduğunu da sonuna kadar belli ediyordu.

- Çok kalma orada. Ne yapacakları belli olmaz bunların. Ağzından laf alacaklar senin. Onun için uğraşıyorlar, belli.

Nejat, zeki bir adamdı. İnsanları okuyabiliyordu resmen. Ülkü de bunun farkındaydı fakat bunu dillendirmiyordu. Onun politikası çok başkaydı. Tatlı dille yaklaşırdı Ülkü, ısırırdı ama belli etmezdi. Başını salladı ve kapıya yöneldi.

- Bir çay içip gelirim. Merak etme.

- Geç kalma.

Nejat, rıhtımın yapılmasına karşı gelen sayılı insanlardan imza toplamıştı. Yarın valiliğe gidip imzaları teslim edecekti.

***

Elinde evraklarla yürüyen Nejat, Ülkü ile beraber keskin adımlarla valiliğe ilerledi. Meselelerinden bahsetmeleri üzerine yetkili bir kişiyle konuşmaya başladılar.

- Nejat Bey, ben açıkça söylemek istiyorum. Bu imzaların etkisinin çok olacağını düşünmüyorum. Bu firmanın başında güçlü iş adamları var. Başa çıkmamız, epey zor. Büyük ihtimalle rıhtımın bu köye yapılma kararı alınacak.

Nejat'ın elleri titriyordu. Bunu fark eden Ülkü, Nejat'ın elinin üzerine elini koymuş, sakinleştirmeye çalışmıştı onu. Nejat, keskin tonla laflarını söylemeye başladı.

- Burası için başka ne yapabiliriz?

- Yapabileceğiniz bir şey yok, Nejat Bey. İş isten geçmiş. Bundan sonraki uğraşlarınız, zaman kaybı olur. Boşuna uğraşmayın. O köyün işi bitti.

Yetkili kişinin sözlere, Nejat'ın kulağından girdiği anda kafasının içinde alev almayı bekleyen fitili ateşlemişti. İnsanların kendi memleketlerini korumak için uğraşmaması yıkmıştı onu.

- Bunun başka yolu yok mu? Nasıl işi biter o köyün? Orası, senin de memleketin. Bu kadar uğraştım orası için. Elimdeki paramı, maddiyatımı harcadım. Ne olacak şimdi? Sizin gibiler yüzünden köy elden gidiyor.

Ülkü, Nejat'ı tuttu ve dışarı çıkarmaya çalıştı. Yoksa Nejat, daha da sinirlenip olay çıkaracaktı. Kocasını düşünmek zorundaydı aksi takdirde durum vahim olabilirdi. Yetkili kişi, tek kelime edemedi. Şaşırmıştı fakat utanmıştı da. Nejat, dışarı çıkmasının üzerine Ülkü'ye yöneldi.

- Niye çıkarıyorsun beni Ülkü? Ben bu insanları anlayamıyorum. Daha kendi memleketlerine sahip çıkamıyorlar. Delireceğim artık!

- Nejat, sus! Milletin içinde konuşmayalım bunları. Dilini tut biraz.

Nejat'ın gözlerinden ateş fışkırıyordu.

- Bizim gözlerimiz kapalıymış bu zamana kadar. Bu insanların karakterini hiç görememiştir.

Ülkü, çekiştirdi Nejat'ı. Evlerine yol aldılar. Yıpranmışlardı. Bu durum onları çok yormuştu. Poster çıkarmışlardı, üniversiteleri gezip profesörlerle konuşmuşlar ve onlardan da yardım istemişlerdi. Hatta ünlü bir haber kanalını bile çağırmışlardı. Almanya'daki akrabalarına bu durumu dile getirmişler, bunun üzerine onlarla beraber Avusturya'ya gidip Karadeniz'in tarihini yazan dünyaca ünlü bir yazarla iletişime geçmişlerdi. Umudunu kaybetmek ve tüm bu olanlara göz yummak istemiyordu Nejat.

Arabada yol boyunca konuşmadılar. Gerçi konuşmasalar da birbirlerini anlıyorlardı. Otuz beş yıllık evliliklerinin getirdiği bir bağ vardı aralarında. Ne yapacaklarını, ne düşündüklerini iyi biliyorlardı.

***

Yaklaşık bir hafta sonra ellerine ulaşan gazetede köyün haberi vardı. Nejat ve Ülkü tekrar umutlanmıştı. Beklenmedik zamanda çalan zil sesi, izledikleri uçsuz bucaksız manzaranın sessizliğini bozdu. Nejat, telefonunu açtı ve köyündeki yakın arkadaşının sesini kulaklarında işitti. O, telefonla konuşurken Ülkü, onu izliyordu. Nejat'ın suratındaki huzursuzluğun farkına varmıştı. Telefon konuşması bitince dayanamadı ve sordu:

- Ne oldu Nejat? Ne diyorlar?

Nejat yorgundu fakat dimdik duruyordu.

- İki gün sonra Oşinografi Dairesi'nden geleceklermiş. Denizin rıhtıma elverişli olup olmadığı tespit edilecekmiş.

Ülkü derin bir nefes aldı. "Bu köyün, bu denizin sonu umarım iyi olur." diye geçirdi içinden. Nejat'ın da aynı şekilde düşündüğü inkâr edilemezdi.

***

Bastığı topraktan ayağına ulaşan huzuru hissediyor ve bunu tüm vücuduna yayıyordu Nejat. Durdu, küçüklüğünden beri gözlerini alamadığı denize baktı şefkatle. Anıları da vardı o denizde. Onu kendisi yapan anılar, aynı zamanda özünü hatırlatan. Haber bekliyordu karısından. Bugün Oşinografi Dairesi'nden dalgıç gelecekti. Denizin rıhtıma uygun olup olmadığı ölçülecekti.

Saçlarını okşayan rüzgârı hissetti, derin nefesler aldı. Beklediği zil sesi kulaklarına ulaşmıştı nihayet. Telefonunu açtı ve karısının sesini duydu. Ülkü'nün her an ağlayacakmış gibi çıkan sesi, ruhundaki umut ormanının ağaçlarını tutuşturmuştu.

-Necat, beklenen haber geldi. Dalgıç, denizin rıhtıma elverişli olduğunu tespit etmiş. Rıhtıma onay çıktı!

Sözler, çınlamaya dönüşmüştü Nejat'ın kulaklarında. Duyuyordu, algılayamıyordu. Telefonu tutan elinde tüm hisleri çe-

kilmişti. Yere düştü telefon. Nejat karşıya bakıyordu: Anılarına, çocukluğuna, memleketine.

-Alo! Nejat orada mısın?

Yere düşen telefonun hoparlöründen gelen karısının sesini duymuyordu. Uğuldadı kulakları; bu dünyadan silinmişti sanki.

- Alo! Nejat!

- ...

***

Gözlerin önünü kaplayan toz bulutları... Her tarafa yayılmış ve kasabanın üzerine bir uğursuzluk gibi yağıyor. Gözbebeklerine yansıyan, ağır mermerleri taşıyan yük kamyonlarının gürültüsü... Önceden huzurun hâkim olduğu bu topraklara şimdi bu hareketlilik ağır gelmişti. Önceden yol kenarlarında duran rengârenk meyve ağaçlarının üzerlerine mermer tozları dökülmüş; denize giden yollar beyaza bürünmüştü. Hayallerin üzerine çöken umutsuzluk gibi... Denizin önemli bir bölümünü işgal eden mermer yığını... Balıkçı tekneleri kıyıya çekilmiş ve çürümüş. Her sabah balıkçı teknelerinin üzerinde bulunduğu bu mavi çarşafın derinliklerine yabancı taşlar kale gibi dikilmiş, yüzeyi mermer tozlarının beyazlığına bulanmıştı. Nejat ve Ülkü bakıyordu manzaraya. Manzaraya değil aslında, bir doğa katliamına... Acı vardı her zaman içlerinde fakat artık bu hisse alışmışlardı.

-Hadi, Nejat. İçeri girelim. Hava soğumaya başladı.

Ülkü, Nejat' a baktı. Nejat dalgındı. Derin derin bakıyordu, karşısındaki denize. Ülkü, onun omzuna elini koyarak içeri çağırdı. Gözlerini aldı uçsuz bucaksız denizden, girdi evine ama şunu asla unutmadı.

-Ben senin için her şeyi yaptım. Çok uğraştım. Belki seni koruyamadım. Kalbinin kırıldığını da biliyorum ama beni affet, güzel dostum.